

8. Попередження агресивних дій дитини:

- ніколи не потрібно заохочувати дитину до агресивної поведінки;
- в необхідних випадках таку дитину заспокоює тимчасова ізоляція із коротким поясненням причини;
- якщо конфлікт виникає серед дітей, то необхідно тимчасово залишити дитину серед них, щоб відчула що означає проявити агресивність без наявної причини для неї;
- якщо дитина готова нанести удар (укус тощо), то краще швидко зупинити її та попередити, що не можна;
- іноді можна дати дитині відчути та випробувати подібну дію з боку близьких із подальшим роз'ясненням.

9. Поводження з дитиною після агресивної поведінки.

- підшукати адекватну форму покарання після чіткого пояснення його вчинку;
- шукати вихід по переорієнтації його енергії по соціально правильному руслу;
- слід пам'ятати: часті покарання неефективні, а безнаказаність ще більше шкодить;
- придумати нові прийоми переключення дитини на нові види відносин (гра, самообслуговування тощо).

10. Навчання дитини технікам та способам управління власним гнівом. Розвиток контролю над деструктивними емоціями.

- зім'яти та порвати папір;
- бити подушку або боксерську грушу;
- топати ногами;
- написати на аркуші паперу всі слова, які хочеться сказати, а потім зім'яти та викинути цей аркуш;
- втирати пластилін в картонний папір;
- порахувати до десяти;
- найконструктивніше – спортивні ігри, біг.
- вода також добре знімає агресію.

**БАЖАЄМО УСПІХІВ
У ВИХОВАННІ ВАШИХ ДІТЕЙ!**

**Соціально-психологічна служба гімназії
(3-й поверх каб.321)**

Практичний психолог –
Рогатіна Яна Олександрівна

Соціальний педагог –
Маргес Наталія Геннадіївна

Вільнянська гімназія «Світоч»
Вільнянської районної ради
Запорізької області

**Рекомендації
по спілкуванню
із агресивною дитиною**

1. Спокійне реагування при незначній агресії:

- повне ігнорування реакцій дитини – дуже потужний спосіб припинення небажаної поведінки,
- вираження розуміння почуттів дитини («Звичайно тобі образливо...»)
- переключення уваги, пропозиція будь-якого завдання («Допоможи мені дістати посуд з верхньої полиці, адже ти вище за мене»)
- позитивне пояснення поведінки («Ти злишся, бо втомився»)

2. Акцентування уваги на вчинках (поведінці), а не на особистості:

- констатація факту (ти ведеш себе агресивно),
- констатуюче запитання («Ти сердишся?»)
- розкриття мотивів агресивної поведінки («Ти хочеш мене образити?», «Ти хочеш продемонструвати силу?»)
- демонстрація своїх власних почуттів по відношенню до небажаної поведінки («Мені не подобається, коли зі мною розмовляють в такому тоні», «Я серджусь, коли на мене хтось голосно кричить»)
- апеляція до правил («Ми ж с тобою домовлялись»)

3. Контроль над особистими негативними емоціями.

Коли доросла людина керує своїми негативними емоціями, то вона не підкріплює агресивну поведінку дитини, а зберігає з нею гарні відносини та демонструє як необхідно взаємодіяти із агресивною людиною.

4. Зниження напруження ситуації:

- не підвищувати голосу, не змінювати тон на погрозовий;
- не демонструвати владу («Буде так, як я скажу»);
- не кричати;
- не приймати агресивні пози та жести: зжаті щелепи, зіплені або навхрест руки, розмови «крізь зуби»;
- не використовувати сарказм, насмішки, висміювання та передражнювання;
- не використовувати негативну оцінку особистості дитини, її близьких та друзів;
- не використовувати фізичну силу;
- не втягувати у конфлікт сторонніх людей;
- на настоювати на своїй правоті;
- не читати нотації та проповіді;
- не робити звернень типу «Всі ви однакові», «Ти як завжди...», «Ти ніколи не...»;
- не порівнювати дитину з іншими дітьми не на її користь.

5. Обговорювання вчинку.

Аналізувати поведінку в момент прояву агресії не потрібно, цим слід займатись лише після того, як ситуація вирішиться та всі заспокояться.

6. Зберігання позитивної репутації дитини.

- публічно мінімізувати провину дитини («Ти не добре себе почуваєш», «Ти не хотів його образити»), але в бесіді наодинці показати істину;
- не вимагати повного підкорення, дозволити дитині виконати вашу вимогу по-своєму;
- запропонувати дитині компроміс, договір із взаємними поступками.

7. Демонстрація моделі неагресивної поведінки:

- пауза, що дає змогу дитині заспокоїтись;
- навіювання спокою невербальними засобами;
- прояснення ситуації за допомогою додаткових запитань;
- використання гумору;
- визнання почуттів дитини.

